

Kezdő ének: 119. zsoltár 1. verse

Főének: 254. dicséret 1-4. verse

Ének prédikáció előtt: 119. zsoltár 22. verse

Textus: Galata levél 5. rész 22. verse: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet.”

Kedves Testvéreim!

A mai napon elkezdünk együtt egy olyan sorozatot, amely kilenc bibliai fogalom, lélekgyümölcs köré gyűjt bennünket. Pál apostol levelében, amelyet a Galáciában élő Krisztus követőknek írt, foglalkozik azzal, hogy miként néz ki az olyan élet, amelyben jelen van és munkálkodik a Szentlélek. Ahogyan most pünkösd utáni vasárnapon, Szentháromság vasárnapján együtt vagyunk, azon gondolkodhatunk el, hogy mi a következménye az életünkben annak, hogy Isten Lelke bennünk van. A Galata levél pedig ezt adja élénk. A következmény nem más, mint az a gyümölcs, amit a Szentlélek növeszt mibennünk.

Ez a gyümölcs pedig egy. Nem kilenc különböző gyümölcscről beszélünk. Nem úgy van ez, mint mondjuk az eper, málna, cseresznye, meggy, barack, körte, szőlő, szilva, alma, hogy mindegyik más és más, sőt a beérési idejük is különböző, hanem ahhoz tudom hasonlítani, mint amikor egy málnaszemet alaposabban megnézzünk, és azt látjuk, hogy külön-külön kis részekből tevődik össze, de attól még egyetlen gyümölcs van a kezünkben. Ilyen a Lélek gyümölcse is, amely megjelenik, amelynek az egyik első részlete a szeretet.

Azt itt rögtön az elején látnunk kell, hogy amiről kilenc vasárnapon keresztül hallhatunk, az nem olyan, ami magunktól van bennünk. Nem olyan, mint az izomzat, hogy ha sokat edzünk, akkor majd erősebbek leszünk. Nem olyan, mint az idegrendszer, amely szinte észrevétlenül végzi a feladatát. A Lélek gyümölcset nem hoztuk magunkkal, amikor megszülettünk, és nem maradhat észrevétlen a mindennapokban.

Csak akkor beszélhetünk ugyanis a Lélek gyümölcscről, hogyha megváltozott életet látunk. Sokszor mondjuk el ezt, Kedves Testvéreim, de vegyük nagyon komolyan. Csak az olyan ember mondhatja el, hogy megkapta a Szentlelket, akinek az életében meg fog jelenni a gyümölcse. Az életem nem lesz ugyanolyan, mint korábban volt.

Mind a mai napig emlékszem egy sok-sok évvel ezelőtt lezajló beszélgetésre, amikor egy fiatal azt mondta, hogy ő nem érti igazán, hogy miért van szükség a megtérésre, hiszen a szülei is rendesen élnek, becsületesen dolgoznak, minden rendben van. Én akkor azt mondtam, hogy ez lehet, hogy így látszik, de hosszú távon Isten nélkül nem fog működni. Nagyon szomorúan mondom, hogy pár éven belül kiderült az, hogy igazam van. Az édesapa öngyilkos lett, mind a mai napig kérdéses, hogy miért, az édesanyának meg egy házasságtöréstől lett gyermeke. A családi élet pedig szinte egyik pillanatról a másikra széthullott.

Igen, vannak becsületes és tisztességes emberek körülöttünk. Mégis látnunk kell, hogy ilyen életet hosszú távon, nem csak a felszínen, de a mélyben is megváltozva csak az olyan ember képes élni, akiben ott van a Szentlélek. Aki beengedte az életébe Isten erejét, aki ugyanazt el tudja mondani, mint amit Pál apostol is kimondott: „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal. 2.20) Aki így él, arról mondhatjuk el, hogy megjelent életében a Lélek gyümölcse.

A mai napon pedig ennek a gyümölcsnek az első kicsiny részével, a szeretettel foglalkozunk. Ehhez segít hozzá minket a felolvasott szakasz János első leveléből. Az első, amit a felolvasott szakasz alapján rögzíthetünk, hogy a szeretet nem más, mint Isten. Nem érzés, nem döntés, nem olyan, ami egyszer van, máskor nincsen. Igazából emberi formában nem lehet meghatározni, csak egy egyenlőségjelet lehet tenni a Mindenható és a szeretet közé. Az a teljes és tökéletes szeretet, amit Ő mutatott meg.

Ezzel a szeretettel választotta ki a zsidó népet is a Mindenható a sokféle nép közül. Mózes így mondta el a népnek ezt: „Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi népnél nagyobbak volnátok – hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép között –, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr, és megtartja azt az esküt, amelyet atyáitoknak tett”. (5Móz. 7.7-8.) Ez a kiválasztás pedig nem múlt el, hiszen a nép minden gonoszsága, vagy hűtlensége ellenére is megmaradt. A próféták ezt adták tovább a népnek, minden ítéletes prófécia után is, hogy az Úr irgalmas, hogy szeretettel bánik az övéivel.

Vajon ki tudna úgy szeretni valakit, hogy minden pillanatban attól kell rettegnie, hogy becsapja, hogy

szembefordul vele? Ismerek olyan szülőket, akik mindenben átmentek a gyermekükért, újra és újra visszafogadták, újra és újra megszenvedték az elfordulását, de még megszámlálhatatlan rossz tapasztalat után sem tudják azt mondani, hogy ne szeretnék a gyermeküket. Az ilyen szeretet biztosan a Lélek gyümölcse.

A Mindenható szerette a népet mindennek ellenére is. Igaz ugyan, hogy Isten hagyta, hogy a nép belesétálgasson a saját csapdáiba, hogy a saját kárán tanuljon, hogy rájöjjön arra, hogy nincsen más út és nincsen más lehetőség, csak az, hogyha az Örökkévaló Istent követi. A szeretetben benne van az is, hogy néha a kis fájdalom árán tanítjuk meg a gyermekünknek azt, hogy az igazán nagy fájdalom elkerülje. A szeretet nem egyenlő azzal, hogy mindig mindent megengedünk, hogy mindig mindent megadunk, hogy minden pillanatban segítünk, hanem azt jelenti, hogy önálló életre nevelünk. Ezt tette Isten is a népével és ezt teszi velünk is. Az olyan ember ugyanis, aki a szeretetet, mint a Lélek gyümölcsét fel tudja mutatni, az biztosan önálló ember.

A szeretet egyenlő Istennel. Ezt pedig a leginkább Jézusban mutatta meg. Maga a Megváltó is így fogalmazta meg Nikodémusnak: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Jn. 3.16) Ráadásul nem csak elküldte Jézust a Mennyei Atya a világba, hanem áldozatként is adta, hogy megszabadítsa minket. Ismét Jézus szavait kell idéznünk, ahogyan a tanítványaihoz fordulva elmondta: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért”. (Jn. 15.13) Jézus ezzel a szeretettel, a legnagyobb szeretettel áldozta fel magát a barátaiért.

Sok példát ismerhetünk a történelemből, amikor emberek inkább a saját életüket áldozták fel, csak hogy a másikat megmentse. Koncentrációs táborokban, börtönökben, háborús helyzetekben fordult elő, hogy valaki a másik helyére lépve kímélte meg a másik ember életét. Van egy híres, zenés film, amely egy olyan történetet mutat be, amelyik a vietnámi háború idején játszódik. Az egyik fiatal elhatározza, hogy belép a hadseregbe, amikor kiderül, hogy a felesége várandós és gyermeket vár. Amikor eljött az ideje, hogy a felszereléssel együtt jelentkezzen a hadseregben, akkor az ő nevében az egyik barátja jelentkezett be. A film végén pedig egy sírkő látható, amin ennek a barátnak a neve olvasható, és ami előtt ott van ez a család, amelyik nem lehetett volna együtt soha, ha nincsen az önfeláldozó barát. Ez a szeretet is jelzi Isten Lelkének a jelenlétét.

A szeretet egyenlő Istennel. Mondhatnánk, hogy ennél többet már nem is adhat nekünk. Mégis, amikor a múlt héten pünkösdöt ünnepeltünk, akkor arra emlékeztünk, hogy a Mindenható az Ő Szentlélekét adta nekünk, hogy bennünk lakjon. Tette ezt azért, hogy amikor döntéseket hozunk, akkor Ő döntsön, amikor az érzéseink elhatalmasodnak rajtunk, akkor legyen valaki, aki helyettünk uralkodik rajtuk. Isten belelépett az ember életébe, belelépett a mi lelkünkbe, hogy ilyen formában ne felülről és ne kívülről segítsen, hanem a szívünk mélyéről.

Ez az a szeretet, amit a legnehezebb megvalósítani. Amikor átadom a legbelsőbb érzéseimet, a legtitkosabb gondolataimat a másiknak, hogy az őt segítse. Ráadásul teszem ezt úgy, hogy eldöntheti a másik, hogy mit kezd vele. Alapvetően minden szülő ezt teszi, amikor életvezetésre, gondolkodásra, döntésre próbálja megtanítani a gyermekét, amikor a saját kudarcait, félelmeit is megosztja, csakhogy ezekkel is segítsen. A szeretet ugyanis nem szépít semmit, a szeretet nem csak a jót és tökéleteset mutatja meg magából. A Szentlélek erre ad nekünk erőt. Olyan őszinteséget, olyan nyíltságot ad, amiben át tudjuk adni a saját lelkületünket a gyermekünknek, unokánknak, annak, aki fontos nekünk.

A Lélek gyümölcse pedig a szeretet. Legyen az első ilyen gyümölcsdarab, amit átveszünk a Szentlélektől, hogy mindenben átformáljon, vezessen és segítsen. Ezért kérjük az énekkel együtt: „Ó, Szeretet, áraszd ránk meleged, Hadd, kóstoljuk édességedet; Tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk, Egyességben és békében éljünk.” (234. dicséret 3. vsz.)

Amen!

Záró ének: 395. dicséret mind a 3 verse